

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Similitudo haeresos VViclephisticae & Lutheranae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

rum dimissus. Quum vero hæresin suam disseminare non cessaret, proscriptus, ut Lutherus apud Saxonem, sic Wiclephus apud Lancastriæ Ducem latibulum quaesivit, & inuenit. Tandem quum patriæ haud ita multum incommodasset, plerisque doctrinæ eius constanter se opponentibus, mortuus est Anno MCCCLXXXVII. Eius mortem VValsinghamus qui Angliæ res litteris prodidit, sic describit (e)

Die qui S. Thoma Archiepiscopi Cantuariensis memoria sacer est, quum Ioannes VViclephus, diaboli organum, hostis Ecclesiæ, & mendaciorum artifex ad conscientiam esse prepararet, iusto Deo iudicio in paralysin incidit; sic ut impurum illud os, quod tantas contra Deum & Sanctos blasphemias euomere consueuerat, mirabiliter non sine spectantium horrore distortum apparet; lingua ultra modum incrassata, ad confitendum peccata ei verba negaret; & tremens caput aperte ostenderet, sententiam quam contra Cain Dominus pronunciauit, contra ipsum latam esse. Mortuus, discipulos aliquos reliquit, qui, ut eius aui scriptores testantur, nefandis criminibus & libidinibus se polluebant. Tandem XXI. post mortem eius anno, publico iudicio condemnatus, ossa eius, unâ cum omnibus, qui reperiri potuerunt, ab ipso compositis libris, combusta sunt, ut tam detestabilis hominûs memoria penitus aboleretur. Ita VValsinghamus (d)

II. Eodem modo Arrij scripta, Constantini iussu Nestorij, edicto Theodosij & Valentianiani: Eutychie & Apollinaris mandato Imperatoris Martiani cremata sunt, itemque aliorum qui post illos exstiterunt: qui etsi innumeros fere libros scripserint, illorum tamen omnium nulla exstat memoria, quam quod publicis tam Ecclesiasticis quam Ciuilibus magistratus edictis hæreseos damnati, & igni adiudicati leguntur (e). Nec tamen VViclephi scripta sic aboleri potuerunt quin eorum nonnulla à quodam ipsius discipulo ab incendio seruata & alio asportata sint. Cochleus Anglum fuisse dicit, Petrum Payne nomine, ex domo quam putridi piscis vocabant. At historia pseudo martyrum Bohemum fuisse ait, genere nobilem, qui Oxoniæ litteris operam dederit. Hic libros VViclephi primus in Academiam Pragensem tum celeberrimam, attulisse fertur. Alij Hieronymum Pragensem, de quo postea nobis sermo erit, Oxonia domum reuersum, VViclephi quædam scripta secum asportasse dicunt, quæ iuuentus Academica, no-

uiratis plerumque auida, magno studio sibi compararit. (f)

Et hac quidem ratione putridum VViclephiticæ hæreseos semon, quod patrium solum respuebat, in alieno solo, à putrida illa manu satum, facile succreuit. Et sicut is qui primus Iesu Christi Euangelium in Saxoniam intulit S Bonifacius, (g) ex Anglia prodijt; sic ex eadem natione is qui primus eam hæresi infecit, est exortus. Quamprimum vero Vniuersitas Pragenfis, cuius regimen tum penes Germanos erat, de VViclephi scriptis rescuit, eorum lectione tamquam hæreseos damnatorum suis statim interdixit.

III. Inter absurdas vero & impias VViclephi opinioniones facile primum illæ de Sacramento Altaris locum obtinent, à Luthero postea resuscitæ quiimpanationis primum auctorem se fert, turpi hac gloria VViclephum defraudans. Hic enim ita argumentabatur; quemadmodum Iesus Christus simul sit verus Deus & verus homo; sic hostiam consecratam esse simul corpus Iesu Christi, & verum ac naturalem panem. At, si comparatio hæc naturæ panis & naturæ Corporis Christi in Sacramento bona est vtrique sic bona erit, ut sciti Natura Diuina & Humana in Christo Domino est vna hypostasis, substantia, seu persona aut (suppositum) nam varijs nominibus SS. PP. Concilia, & Theologi ista secreta rudibus explicare conantur; & quidem diuinum, quod fuit ab initio apud Deum, & erat Deus, lumen de lumine, Deus verus de Deo vero &c. (h) Sic Corpus Iesu Christi & naturalis panis in Eucharistia VViclephistica erunt vna Hostia consecrata, & consequenter tam Verbum æternum, eiusque diuinitas pariter & Humanitas cum pane naturali, subsistent in hostia consecrata, tanquam in supposito Nouo, quod est grandis blasphemiam, & omnino est impossibile: Vel certè natura panis cum suis accidentibus assumetur ad humanitatem & diuinitatem, ut subsistat in personalitate Dei, ut sicuti olim dictum est, (i) Verbum caro factum est, & Deus homo factus; ita nunc nouo conditore vel Spiritu nouo VViclephi operante, verus fiat sermo: Verbum panis

c VValsingham pag 338. d Vid. Tho. Val. Io. Nider. 10. de Turc. cere. Verus. Bertel de Luxemb. Blond 11. Niceph. lib. 8. cap. 53. Histo. tripar. cap. 9. S. Basili. de Spir. sanct. cap. 6. & lib. 7. cap. 6. f Vid. Æn. Syl. lib. 3. cap. 35. g Vide Vitam eius in Moguntia Serrarij Sideribus Brocveri, S. Marcellinum in Vita S. Suibersi. &c. h Symbola Nicæna, Constantinopolis. &c. i Ioan. 1.

nis trivocus factum est, vel Deus est factus panis, quorum utrumvis elegerit VViclephista toto celo impinget, & vapulabit. Nam in priore sensu hæretici sui erroris, unum Christum dicet duplicem esse personam, nempe *divinam* quam semper habuit nec amisit, & creatam nempe *Hosiam*, quam de novo accepit: in posteriore vero sensu fatebitur, Christum Dominum triplicem esse Naturæ nempe *Divinæ humanæ, & panicæ*, nisi velit dicere panis substantiam seu naturam Christi Domini corpori tanquam novam vestem iniici, quo tamen dicto æque impinget, cum verbum formæ, quæ hoc VViclephisticum indusium ei circumponitur, ipsi indusio contradicat, & ipsum destruat, dicente Domino & omni Ecclesia cum eo veraciter; *Hoc est Corpus meum. Hic est Calix Sanguinis mei &c.* nequaquã vero: cum *Hoc est Corpus meum*, vel, in *Hoc est Sanguis meus*. omitto alia absurda errorum olida scitica hic latentia. Ex illo vero patet, VViclephi doctrinã de Eucharistia, à Lutheri doctrina nõ multum discrepare, quum in hoc, tam in alijs articulis, ut de indulgentiis, de ordine & hierarchia Ecclesiasticis, quam non minus quam Lutherus confundere & proculcare nitebatur, dicens inter alia, *omnem Ecclesiasticam muneris dignitatem & efficaciam non ab ipso officio, sed à sanctitate & doctrina surgentis pendere*. Quam vero contempnim & de universo ordine Ecclesiastico, & in primis de Religiosis seu Monachis & sentiat & loquatur, scripta eius multis locis testantur.

Augustinum, ille & Benedictinum, & Bernardum damnatos esse ait, nisi pavituerint in hoc quod religionem ingressi sunt. Diaboli esse filios qui Monasteria condiderunt. Eos qui religiones eiusmodi instituerunt, peccasse mortaliter. Omnes religiones à diabolo esse introductas. Ecclesiam Romanam esse Synagoga Sathana, &c. Quædam ipsius dogmata ab Anabaptistarum delictis non longe abeunt, ut quum dicit verbo Deirepugnare, ut Ecclesiastici bona temporalia possideant, sed certis tantum pensionibus illos contentos esse debere. Populum posse ad suum arbitrium dominos delinquentes corrigere, & de statu daturbare Decimas esse meras elemosinas, & propter peccata à Parochianis posse auferri. Operere unumquemque labore manuum suarum victum sibi comparare. Imperatores & seculares alios à diabolo seductos fuisse, ut Ecclesiam bonis dotarent temporalibus. Omnia iuramenta esse illicita, &c.

Alios eiusdem VViclephi articulos omitto, ut quod asserit, *Episcopum vel sacerdotem qui mortali sit obstrictus peccato, non consecrere, nec baptizare, nec consecrare*: quasi in magno hoc mysterio homo non

Deus, & creaturæ potius meritum & dignitas quæ Dei potentia respicienda & consideranda sit. Ut & illud quod idem affirmat, *Omnia ex necessitate quadã absoluta venire. Deum obedire debere diabolo*. Hæc & alia VViclephi dogmata is qui pseudo Martyrum historiam collegit, caute sane, vel astute potius omisit: illud solum iniquens, à VViclepho aliquot articulos contra Pontificij Cleri abusum fuisse promulgatos: quæ tamen diligenter persequutus est insignis Theologus Bohemus Prisbram nomine, qui quum initio VViclephicæ hæreses esset affectus, ad Catholicam postea Ecclesiam reversus, impia VViclephi dogmata scriptis vehementer oppugnavit.

IV. Interdictum vero illud de legēdis VViclephi libris, scholarium animo tanto maiori ut fieri læpe videmus, in illicitis, & vitiosis, desiderio accendit explorandi, quænam illa nova esset religio. Idem Fabritij libellis accessisse historici testantur: quos quanto magis Nero vetuit, & eos qui vel penes se habere vel legisse convicti fuerant, acerbioribus pœnis affecit, tanto maiori studio conquiriti & lecti sunt. Idem VViclephi & plerisque hæreticorum libris evenit. Quasi ignis ipsis cremandis suppositus, hominum animos ad ea legenda magis incendat. Germani quidem theologi pestilenti huic doctrinæ quo minus latius proferperet, diligenter obstiterunt, quam tamen artium quidam magister, Bohemus natione, & magnæ inter suos & ex estimationis & auctoritatis, eorundem odio (cuius causas sequenti exponam capite) occulte auditoribus suis commēdabat & instillabat; adeo ut quamvis initio unã cum Prisbramo, eius condemnationi subscripisset, eam tamen propugnare postea non dubitavit. Hic inter Bohemos, per excellentiam quandam, Magistri Joannis, nemine celebrabatur nullo alio cognomine nisi à patria, quæ Hufspagus erat, insignis: obscurus scilicet, & quasi incerto patre natus homo. Huius præcipue studio & opera factum est, ut exsequutio contra prædictam VViclephi doctrinam lænter admodum processerit, unde brevi tempore universa civitas Pragensis, transcriptis læpe & multiplicatis VViclephi libris, fuit repleta. Hæc variæ in scholis contentiones exarserunt, hinc VViclephistarum & Lollardorum nomina exorta sunt. Sic enim novi illi ex Anglia progressi hæretici appellabatur, sumpto ab ijs nomine, quos Anno MCCXIII. extitisse Trithemius scribit, ut quibus pene erant gemini.

Rr

Ur